

editorial

LOE: INSUFICIENT

El primer esborrany de la LOE ja ens va semblar insuficient, perquè suposava poc compromís amb un veritable canvi educatiu que volgués impulsar un model d'escola pública de qualitat, social, compensadora de les desigualtats escolars, que estimulàs la millora tant de les condicions d'escolarització com les laborals, amb un ferm compromís financer. És veritat que la derogació de la LOCE ja era un avanç per a nosaltres, la no aplicació de la llei de "qualitat" del govern del PP era una condició sine qua non per intentar reconstruir un projecte educatiu públic i de progrés social i cultural per a la majoria de la societat. El canvi polític s'havia de traduir en un canvi d'orientació general de les polítiques econòmiques, laborals, educatives, socials... Alguns fets han anat en aquesta orientació, altres, no. Darrerament la dreta –social, econòmica, ideològica- ha recuperat cohesió i força creixent. Dins aquest context, el Govern central –i especialment el seu equip educatiu- no ha volgut, no ha sabut o no s'ha atrevit a fer front a aquesta ofensiva dretana i clerical amb una aposta decidida pel plantejament que representaven les organitzacions de la comunitat educativa progressista. És clar que algunes d'aquestes organitzacions han jugat a donar suport acrític al Govern –al seu projecte inicial de Llei- i no han treballat per impulsar un pacte educatiu per l'ensenyament públic i sí per intentar consensuar un pacte educatiu amb la dreta escolar. Aquest bloc conservador, 21 anys després de les mobilitzacions contra la LODE, reproduïx la mateixa estratègia de rebuig a les tímides propostes reformistes que contenia el primer projecte de LOE, defensen tot allò que impliqui "augment de recursos públics cap a la xarxa privada concertada", sense control social i sense una millora de les condicions laborals del professorat d'aquests centres. La prova més evident és que "aquestes" patronals –EiG i CECE- eternitzen les "negociacions" dels convenis col·lectius d'aquest sector i és a través d'acords amb les administracions "autonòmiques" que s'aconsegueixen algunes millores per als seus treballadors i treballadores.

La mobilització ha duit a una "negociació" del bloc conservador de la part patronal –ligada als centres religiosos: EiG i el seu sindicat parapatronal FSIE- per arribar a un acord parlamentari del Congrés, exclòs el PP, de modificació de la LOE que s'ha traduït en un desplegament de mesures que encara han afeblit més els postulats i principis que es podien considerar propostes progressistes en el primer projecte.

És clar que no són tan sols els marcs jurídics els que canvien l'educació; de fet, si les persones més actives de la comunitat educativa s'impliquen en la defensa d'un model d'escola i educació, faran més pel canvi educatiu que la legislació. Ara bé, una llei més favorable al nostre model d'escola, amb recursos econòmics garantits per una llei de finançament, hagués pogut contribuir a aquesta necessària millora educativa, a aquest necessari impuls a l'ensenyament públic, a aquestes polítiques educatives que cerquen l'equitat educativa augmentant els coneixements de tota la població escolar i formant veritables ciutadans i ciutadanes amb consciència crítica i democràtica. Aquesta llei –quan s'aprovi definitivament als voltants del mes d'abril- haurà estat una oportunitat perduda per a l'impuls decidit per una xarxa pública de qualitat i un ensenyament amb més equitat, i, per tant, una població escolar més preparada, més crítica i amb més coneixements i valors democràtics.

Des de l'STEI-i seguirem lluitant per una escola que formi ciutadans que aspirin al somni d'un món més just i solidari, inspirat en valors humans i no mercantils.

